

လမ်းဆုံ

ဖွဲ့နောင်သောကြိုး

အခန်း (၁)

(၁)

ရူပနှင့်သူမက ကိုကြီးလို့ ခေါ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ “နိုင်ဓန” တို့ ဆုံစည်းကြုံကြုံ က်ရပုံမှာ ဆန်းလှတယ် လို့ မပြောနိုင်။ သို့ပေမဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မမျှော်လင့်သော ကြုံကြုံ က်တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ညဆယ့်တစ်နာရီ အချိန်လောက် ဖေဖေ၊ ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြောပိတ်ကာ (ရောဂါကို နောက်မှ သိရတာဖြစ်သည်) သတိလစ်လဲကျတော့ ပွက်လောရိုက်သွားခဲ့သည်။ ။

တစ်လမ်းလုံးက ကိုယ်ပိုင်ခြံငယ်တွေချည်း။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေကြပြီဖြစ်ကာ ကားရှိတဲ့ အိမ်တို့ ကိုလည်း ဟစ်အော်ခေါ်မနိုးချင်ကာ၊ သုံးလေးခြံသာခြားတဲ့ လမ်းမကြီးပေါ် အငှားကားရလို ရငြား မောကြီးပန်းကြီး ပြေးထွက်လာတဲ့ ရူပမှာ အငှားတစ်စီးကို လက်မတင်လေး လွှတ်သွားပါသည်။ ။

မြင်သာမြင်လိုက်ရပြီး တားမမီလိုက်တဲ့ ကားကို ရင်ကွဲပက်လက် ကြည့်ရင်း လာနိုင်ခဲ့လှတဲ့ နောက်ကားကိုစောင့်ရင်း စောင့်ရင်း...။

မြို့စွန်ကျကျ ရပ်ကွက်မို့ ဒီအချိန်လောက်မှာ ကားအသွားအလာက အတော်ပင် ရှင်းနေခဲ့ပြီ။ ဒုတိယဖြတ်သန်းသွားတဲ့ ကားက ကိုကြီး “နိုင်ဓန” ရဲ့ ကားပင်။ အငှားကားမဟုတ်တာ သိသိနှင့် မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ခုန်ပေါက် လက်ပြတားမိသည် ။

ကားကရပ်မပေးဘဲ ကျော်သွားပြီးမှ ရှေ့နားခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဇေဝဇေဝါပုံစံနှင့် အရှိန်နှေးလျော့ ပြီး ရပ်မလို ပြုလိုက်သည် ။ ဒီအချိန်ကြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ကားထွက်တားနေတာ အရေးကြီးကိစ္စနှင့်ဖြစ်မှာ ပဲဟု တွေးမိကာ ရပ်မပေးတော့ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကို ပြင်လိုက်ကြောင်း ကို ကြီးက ပြန်ပြောပြပါသည် ။

ထိုစက္ကန့်ပိုင်းလေးမှာ ကိုကြီးရဲ့ စိတ်ပြောင်းသွားလို့ ကိုကြီးနှင့်ရူပတို့ ဒီလောက်ပတ်သက်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တာ။ ကိုကြီးက ရူပရဲ့ မျက်ရည်လည်ရဲ့ အကူအညီတောင်းခံမှုကို ချက်ချင်း လက်သင့်ခံကာ ခြံအထိ ကားကိုမောင်းဝင်လာသည် ။

ထိုညက အိမ်မှာ ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ဒေါ်လေးနှင့်ရူပပဲရှိကာ ဒေါ်လေးရဲ့ သား ရူပရဲ့ တစ်ဝမ်းကွဲ နှစ်လသာကြီးတဲ့ အစ်ကိုနန္ဒက သူငယ်ချင်းအိမ်သွားအိပ်နေ၍ အိမ်မှာ မရှိခဲ့ပေ။

ကိုကြီးနိုင်ငံခန့်ရဲ့ အစအဆုံး အကူအညီနှင့်ပင် ဆေးရုံကြီးရဲ့ အရေးပေါ်ဌာနကို ရောက်ခဲ့ သည် ။ ဟိုမှာ ထိုညတာဝန်ကျနေတဲ့ ဆရာဝန်ငယ်က ကိုကြီးသူငယ်ချင်း ဖြစ်နေပြန်သေးသည် ။ ဖေဖေလို ဦးနှောက်သွေးကြော ပိတ်ဆိုသွားတဲ့ ဝေဒနာက အချိန်မီ ဆေးဝါးကုသမှု မခံယူရလျှင် သေ ဆုံးသွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တဲ့ ရောဂါတဲ့ ။

ချက်ချင်းပြန်မသွားသေးဘဲ လိုတာဆက်ကူညီဖို့ ရပ်ကြည့်စောင့်စားပေးနေတဲ့ ကိုကြီးကို ရူပ က ပြေး၍ ဦးချရှိခိုးလိုက်ပါသေး၍ သူ့မှာ ကိုးရိုးကားရားနှင့်...

“ဟေ့...ဟေ့ ...ဟ...ဟဲ့...”ဖြစ်လိုက်ပါသေး၏။

မေမေနှင့် ရူပရဲ့ အတီးအတ အတွေ့အကြုံမရှိ၊ အူချာလည်လည် ပုံစံ တွေကြောင့် ဆရာဝန်ကို လိုအပ်တာမေးတာမြန်းတာ၊ ချက်ချင်း အသက်လု ကယ်တင်နိုင်အောင် လူနာရှင်နှယ် မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးတာ၊ ဆေးရုံတင်ကိစ္စဝိစ္စစသဖြင့် အားလုံးတို့ ကို နိုင်စနသလျှင် ဦးဆောင်ဦးရွက် လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ။

သူ နောက်ကျခရီးဖွင့်နေ၍ သူ့အိမ်ကို ဟဲန်းဒ်ဖုန်းလေးထုတ်၍ စိတ်မပူဖို့ ဆက်နေတာမြင် တော့ ရူပက အားမနာစွာပင်။

“အစ်ကိုကြီး... ရူပကို ဖုန်းလေးတစ်ခွန်းလောက် ပေးဆက်ပါလားဟင်” လို့ တောင်းဆို လိုက်သေးသည်။ ။

“ဆက်လေ ... ဆက်... ရော့၊ ဘယ်ဆက်မလဲ နံပါတ်က(.....) ရူပရဲ့ အစ်ကိုနန္ဒက သူ့ငယ်ချင်းအိမ်သွားနေတာမို့ပါ။ သူ့ကို အကြောင်းကြားပြီး ခေါ်ချင်တာ”

“ဪ”လို့ ဆိုပြီး နိုင်စနက ဖုန်းခေါ်ပေးသည်။ ။ နန္ဒနှင့် ပြောလို့ ရတော့ ရူပထံ ဖုန်းလှမ်းပေး ပါသည်။ ။ နန္ဒကို အကျိုးကြောင်းပြောပြ၍ နန္ဒလည်း ပဲ အရေးပေါ်ကို အပြေးရောက်ချလာခဲ့ပါ သည်။ ။

အဲဒီညက နောက်တစ်နေ့ နံနက်ထဲကူးလို့ သုံးနာရီထိုးမှ ပင် နိုင်စန ပြန်သွားတာမို့ နောက်နေ့ တွေရောက်လာဖို့ အထိ လောက်အောင်တော့ ရူပက မမျှော်လင့်ခဲ့တော့ပါ။ ။ ဒါပေမဲ့ ချောသန့်ပြီး စိတ် ရှည်ကြင်နာ သဘောကောင်းလှပုံရတဲ့ ၊ ပြီးတော့ ပရာဒိုကားကြီးကြောင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံလည်း ရ တဲ့ ဒီလူတစ်ယောက်ကိုတော့ဖြင့် အပျိုရွယ် အတွေ့အကြုံ နုနုကလေးပီပီ အားတောင့်အားကိုးနှင့် မျက်စိထဲက ဖျောက်မရအောင် တစွဲတလမ်းစိတ်လေး အမျှင်တန်းသွားပါသေးသည်။ ။

နောက်နေ့ညနေ ဆေးရုံဆီ သူ ရောက်လာလျှင် ရူပသည် ခုံတန်းရှု

ညီလေးတွင် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ဝမ်းသာအားရခုန်ထမိကာ နာမည်ပင် မသိရသေးတဲ့ သူ့ကို အားကိုးတကြီးနှင့် “အစ်ကို ကြီး”ရယ်လို့ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်မိ၍ နန္ဒက မျက်လုံးကြီးပြူး မျက်ရိပ်ပြရပါသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ဖေဖေရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်။ ဆေးရုံအရောက်နောက်ကျလျှင် ကုသယူမှုနောက်ကျလျှင် အသက်ဆုံးနိုင်သည်။ ။ ဖေဖေမှာ တော့ နိုင်ငံခန့်ရဲ့ ဆရာဝန်တွေထဲ ဝင်ထွက် ကာ လိုအပ်တဲ့ ဆေးပါ ကူညီပံ့ပိုးခဲ့မှုကြောင့် ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတို့ နှင့်လည်း အသက်ကယ်ခံခဲ့ရ ၍ နှစ်ပတ်အကြာ ဆေးရုံက ဆင်းလာတဲ့ အခါ စကားပြောလေးရုံကလွဲ၍ လက်ခြေလည်း အကောင်း၊ လေဖြတ်ဝေဒနာရောဂါလည်း မရှိခဲ့။

ရူပကတော့ သူ တတ်နိုင်သလိုပင်၊ စိတ်ထဲကျေးဇူးတင်လွန်းရင် တင်လွန်းသလို ဖောဖောသီ သီ ကန်တော့၍ ချည်းနေသဖြင့် နိုင်ငံခန့်မှာ မကြာခဏ နေရထိုင်ရ ကျဉ်းကျပ်ရသည်။ ။ အဲဒီရဲ့ နောက် တော့ . . ။

အဖြစ်အပျက်တွေကတော့ အများကြီးပေါ့လေ။ နိုင်ငံခန့် ရူပတို့ မိသားစုအတွင်းမှာ အရေးပါ ကြီးမြတ်လာရခြင်းရဲ့ လိုရင်း အရေးပါတဲ့ အကြောင်းလေးတွေကတော့ . . ။

ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုရဲ့ စာရင်းကိုင်ချုပ်ဖြစ်တဲ့ ဖေဖေဟာ ရောဂါကြောင့် သတိမေ့လျော့ ချို့ ယွင်းချက်များ အနည်းငယ် ရှိလာနိုင်တဲ့ အတွက် အလုပ်မှ နားလိုက်ရလေရာ ရူပတို့ အိမ်ရဲ့ အဓိက ဝင်ငွေရလမ်း ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ပါသည်။ ။

မေမေတို့ ညီအစ်မက အစကတည်းက အပ်ချုပ်ဆိုင်လေးတော့ ဖွင့်ထားခဲ့ကြသည်။ ။ မေမေရော ဒေါ်လေးပါ အဝတ်အထည်၊ ဘော်လီ၊ ခြင်ထောင်အစ အချုပ်အလုပ် တတ်ကျွမ်းကြပါသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ လူစည်ကား

တဲ့ လမ်းမတန်းလို နေရာမျိုးဈေးမျိုးမှာ အပ်ချုပ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတာတော့ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ဝင်ငွေကောင်းလောက်အောင်တော့ မတွင် ကျယ်လှ ။

ခုတော့ ဤလုပ်ငန်းတစ်ခုသာ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးအဖြစ် ကျန်ရစ်ကာ ကသီလင်တ ဖြစ်ခဲ့ရ သည် ။ ထိုအချိန်မှာ တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသားဖြစ်တဲ့ ကိုနန္ဒတစ်ယောက် အလုပ်ရှာ ထွက်ရ ပါ တော့သည် ။ တိုတိုဆိုရလျှင် ကိုနန္ဒကို နိုင်ငံနက် သူ့ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခေါ်ပေးထားလိုက်၍ သုံး သောင်းမျှသော ကိုနန္ဒရဲ့ လစာဟာလည်း ရှု ပတို့ အတွက် အသက်ရှူချောင်စရာ လမ်းတစ်သွယ် ဖြစ် လာခဲ့ပါသည် ။

အဲဒါအပြင် မူရင်းကုမ္ပဏီမှ အလုပ်ထွက်လိုက်ရတဲ့ ဖေဖေကို နိုင်ငံနက်ပဲ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အမြဲ တမ်းသဘောတော့မဟုတ်။ တစ်ပတ် တစ်ရက်၊ စနေနေ့တိုင်းမှာ စာရင်းအင်းဇယားတို့ ကို ချုပ်သိမ်း စစ်ဆေးဖို့ အချိန်ပိုင်း ပြန်ခန့်ထားပေးခဲ့လေရာ။ ဖေဖေမှာ ဝန်လည်း မလေး၊ ပင်လည်း မပင်ပန်း၊ သင့်တင့်သော ဝင်ငွေလေးလည်း ဆက်ရှိနေနိုင်ကာ လူပိုကြီး တစ်ယောက်လို စိတ်ဓာတ်ကျကျ နေရ မည့် ဒုက္ခကလည်း ကင်းဝေးခဲ့ရ ပါသည် ။

ဝင်ထွက် ပတ်သက်ခင်မင်မှုတွေက ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်မိလာရာ ရှု ပတို့ အိမ်က တစ်မိသားစု လုံးဟာ နိုင်ငံနက် ဆိုလျှင် သူတို့ ရဲ့ ကယ်တင်ရှင်၊ ကျေးဇူးရှင် သဘောသဖွယ် ခင်မင်လေးစား အားကိုး ခဲ့ရတဲ့ သဘော ကို ဆောင်ခဲ့ပါသည် ။

အားလုံးထဲမှာ ရှုပရဲ့ လေးစားမှု၊ အားကိုးမှု၊ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုကတော့ အပိုဆုံးဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည် ။ ရှုပဟာ အိမ်မှာ ကလေးတစ်ယောက်

လို အရေးမပါတဲ့ သူ ဖြစ်သည် ။ လူမှုရေးရာလည်း ဘာမှ မသိတတ်။ နန္ဒနှင့် အသက်နှစ်လကွာပြီး အတန်းလည်း တစ်တန်းတည်း ဖြစ်ပေမဲ့ နန္ဒကဲ့သို့ လူလားမြောက်တဲ့ ပုံစံလည်း မရှိ။

ဒုတိယနှစ်ကိုလည်း အစကပင် အဝေးသင်ဘဲ ယူထားကာ အိမ်မှာ အိမ်မှုကိစ္စလေးကူလိုက်၊ မေမေနဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့ အချုပ်အလုပ်လေးမှာ ကူလိုက်နှင့် တာဝန်ကြီးကြီး မယူရတဲ့ သူဖြစ်သည် ။ အဲဒီ တုန်းက ဖေဖေဝင်ငွေကလည်း ကောင်းနေရာ မပူမပင်မကြောင့်မကြ နေနိုင်ခဲ့တာမို့ သူမဘဝ ငြိမ်းချမ်းနေခဲ့တာပင်။

ခုလို အိမ်မှာ အရပ်ရပ်ပေါင်း ဝင်ငွေဟာ ယခင်ထက် လျော့ပါးသွားတဲ့ အခါ မပြည့်စုံမှုကလေး များကို စတင်ထိတွေ့ ရင်ဆိုင်ဖူးလာရခိုက်သူတို့ ဘဝထဲ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ “နိုင်ငံန” ဆိုတဲ့ လူဟာ ရူပအတွက်တော့ မိုးပေါ်က သိကြားမင်းအလားပင်။

မိန်းကလေးငယ်လေးပီပီ ပိုမိုအားကိုးမိသည် ။ မျက်စိအောက် အမြင်မှာ ဒီလူဟာ အစစအရာ ရာ အဘက်ဘက်က ဘာမှ ပြောစရာ မရှိအောင် ပြည့်ဝကောင်းမွန်နေတဲ့ သူဖြစ်ရာ သူမဘဝရဲ့ သူရဲ ကောင်း တစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်မှားနေမိတာ ဖြစ်သည် ။

နိုင်ငံနကလည်း စိတ်သဘောထားကအစ ပြည့်ဝလွန်းပါသည် ။ နန္ဒပင်လျှင် နိုင်ငံနကိုဆို ရှိ ကျိုးလေးစားလှသည် ။ ညီမလုပ်သူရဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု၊ အားကိုးတွယ်တာမှုတို့ ကတော့ ထင်းထင်း ဘွင်းဘွင်းကြီး သိသာထင်ရှားနေလေရာ ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ နန္ဒမှာ သူတို့ မိသားစုရဲ့ သူ ရဲကောင်းကြီး ဦးနိုင်ငံန အကြောင်းကိုလည်း တစ်ဖက်က စုံစမ်းကြည့်ရ၊ ညီမဖြစ်သူကိုလည်း ဟန် လေးဘာလေးမှ ဆောင်တတ်ပါစေဦး ဟန့်ရ သတိပေးရနဲ့ ပင်။

ရူပတစ်ယောက်ကတော့ မမြင်ဖူး မူးမြစ်ထင်ဆိုသလို ဖြစ်နေရှာပါသည်။ သူမဘဝမှာ ဘယ် ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့်မှ လဲ နီးနီးကပ်ကပ် မခင်မင် မရင်းနှီးဘူးလေရာ၊ သူမအပေါ် သဘောကောင်း ကြင်နာလှတဲ့ နိုင်ငံနကိုဖြင့် တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေရှာပါတော့သည်။

နိုင်ငံနကလည်း ရူပ စွဲမယ်ဆို စွဲမက်လောက်စရာကောင်းအောင် သူတို့ မိသားစုအပေါ် စေတ နာမေတ္တာထားသည် မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်ဆံရင်းနှီးခဲ့ပြီး မိတ်ဆွေရင်းချာဆွေမျိုးရင်းချာကဲ့သို့ ပင်။ နိုင်ငံနဟာ သူတို့ အပေါ်မှာ တင် မဟုတ်။ နဂိုစိတ်ရင်းသဘော ဖြူစင်ကောင်းမြတ် လှသူမို့ သူ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတွေအားလုံးအပေါ် ကြင်နာနွေးထွေးသူ ဖြစ်လေသည်။

ချစ်မယ်ဆို ချစ်စရာ၊ ခင်မယ်ဆို ခင်စရာ၊ အားကိုးမယ်ဆိုလည်း အားကိုးစရာ ကောင်းတဲ့ သူ ပင်။ သို့ပေမဲ့ နန္ဒသည် တစ်နေ့မှာ တော့ သူရုံးကတစ်ဆင့် သိရှိလာခဲ့ရသည် ကို ညီမဖြစ်သူ ရူပကို ဖောက်သည် ချသတိပေးရပါသည်။

“ရူပ . . . အစ်ကိုကြီး နိုင်ငံနက လူပျို မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ နင် မသိဘူးလား”

“ဟင်”

ရူပရဲ့ အပြစ်ကင်းစင် နက်ရွန်းတဲ့ မျက်ဝန်းကလေးဟာ ဝိုင်းကျယ်သွားပါသည်။ နဂိုနေ ဖျတ် လတ်ရွှင်ပျတဲ့ ဟန်ကလေးလည်း တစ်မဟုတ်ချင်း ပြိုကွဲပျက်ပြုန်းကာ . . .

“ဟင် . . . အစ်ကိုကြီးက အိမ်ထောင်သည် . . . ဟုတ်လား နန္ဒ”

“အေး . . . လူပျိုတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ မုဆိုးဖို့”

“သူ့မိန်းမ သေသွားတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အေး”

တဖြည်းဖြည်းကလေးနှင့် ရှုပရဲ့ ပြိုကွဲတဲ့ ဟန်ကလေးက ပြန်လည် တည်ငြိမ် အသက်ပါလာ ကာ စိတ်သက်သာရာလည်း ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင် လာသလို မျက်နှာကလေး ပြန်ပြီးကြည်လင်လျက်...

“ဪ... သနားပါတယ်နော်”

“နင် သနားစရာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူက ဘာမှ သနားစရာ ကောင်းနေ တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ် ဘူး၊ အစစအရာရာ အဘက်ဘက်က အော င်မြင်ပြည့်စုံနေတဲ့ သူ၊ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ သနားမနေနဲ့ ”

နန္ဒက သွယ်ဝိုက်ကာ ခပ်တင်းတင်း သတိပေးစကားဆိုလျှင် ရှုပက နန္ဒကို မျက်စောင်းလေး ခိုးထိုးလိုက်ပါသေးသည် ။ နန္ဒဟာ သူကိုယ်တို င်က နိုင်ငံကို လေးစားချစ်ခင်ပေမဲ့ သူညီမဝမ်းကွဲက လိုတာထက် ပိုမို လွန်ကဲ သံယောဇဉ်ကြီးနေမည်ကိုတော့ မလိုလားသူပင်။

ဤအကြောင်းကို နန္ဒက အိမ်ကလူကြီးတွေကိုပင် အသိပေး ဖွင့်ပြောထားလိုက်ပါသေးသည် ။ အိမ်ကလူကြီးတွေဆိုတာကလည်း နို င်ငံကိုဆို အကောင်းမြင် ကယ်တင်ရှင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးလိုသာ မြင်ကြ တဲ့ သူတွေမို့ပင်။

သူ့အမေနဲ့ ရှုပရဲ့ အမေ သူ့ရဲ့ ကြီးတော်တို့ ဟာလည်း နိုင်ငံကိုမို့ဆို လျှင် သည်းသည်းလှုပ်ကြရ သည် မှာ အမောပင်။ အိမ်ရောက်လာလျှင် ရှင်ဘုရင်တစ်ပါး တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရင်း ဝင်လာတာကို ကြိုရသလို လိုလေသေးမရှိ ဖော်ရွေပြုစုကြရသည် မှာ မရိုးနိုင်။ တကယ်တော့ နန္ဒ တို့ အိမ်က လူကြီး သူမများ သည် လူတကာကို ရိုးသားစွာ အကောင်းမြ

င် အထင်ကြီးတတ်ကြသူတွေလည်း ဖြစ်သည်။ ။

နန္ဒသည် နိုင်ငံကို ခင်မင်လေးစား အားကိုးသော်လည်း မုဆိုးဖို ဆိုသည် ကို သိရပြီးက တည်းက သူ့ညီမနှင့်ပတ်သက်၍ အင်တင်တင် တော့ဖြင့် ရင်ခံနေသည်။ ။ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံလှ တာ အမှန်ပေမဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးသား၊ ဇနီးမယားဆုံးပါးသွားတဲ့ သူဆိုတဲ့ အချက်ကြီးကို သူက အား နည်းချက်၊ ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုနယ် အလိုမကျ ရှိလှပါသည်။ ။

ညီမဖြစ်သူဟာ အတွေ့အကြုံမရှိ အရိုးခံ အပျိုစင် နုနယ်ငယ်ရွယ်က လေးမို့ ညီမနှင့် ပတ် သက်၍ သူတစ်နေ့သောအခါ မဖြစ်မနေ ကြုံတွေ့ဆက်ဆံရမည့် ယောက်ဖတော်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မုဆိုးဖိုတစ်ဦးအဖြစ် စိတ်ကူးထဲ မရောက်ဖူးပါပေ။

သို့သော်လည်း “အချစ်” ဆိုတဲ့ အရာကား ဘာကြောင့်ညာကြောင့်တွေနှင့် ချိုးခြေသတ်ဖြတ် လို့ ရတဲ့ အရာမျိုး မဟုတ်လေရကား နိုင်ငံနနှင့် ရူပဆိုသည့် လွတ်လပ်သူနှစ်ဦးအကြား၌ မကြာမတင်တွင် ပင် ဇွတ်တရွတ် ပေါက်ဖွားစည်ပင် လာပါတော့၏။

နိုင်ငံနက ရူပကို ချစ်ရေးဆိုသည် ဆိုတာကို သိလျှင် တစ်မိသားစုလုံးမှာ တစ်ယောက်တစ် မျိုး စိတ်လှုပ်ရှားကုန်ကြပါသည်။ ။ လူကြီးတွေကလည်း သူတို့ အတွေးနဲ့ သူတို့ ။ နန္ဒသည် လည်း မကျေ ချမ်းသလိုလို၊ သူ့ညီမ ကံကောင်းတာပါပဲလို့ ဖြေသိမ့်ရတော့မလိုလို ဘယ်လိုစိတ်ထားရမည် မသိဘဲ ယောက်ယက်တွေ ခတ်နေသည်။ ။

နိုင်ငံနရဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတို့ တွင် ဘာရာထူးရယ်လို့ မသိ၊ နိုင်ငံနနှင့် အနီးကပ် တစ်ဖဝါးမခွာ အလုပ်ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ရ၍ နိုင်ငံနရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု၊ ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်တွေကို လည်း နန္ဒ

အားလုံးသိနေရာ သူညီမ ကံကောင်းတယ်လို့ လည်း ဆိုချင်၊ ကံမကောင်းဘူးလို့ လည်း ပြောပြချင်။

အတွေ့အကြုံ မရှိသော ရူပကလေး ချောတော့ နိုင်ငံကို မျက်ကန်းတောတိုး အရူးအမူး စွဲစွဲ လမ်းလမ်း ချစ်ရှာသည် ။ သူတို့ ကိစ္စဟာ မိဘတွေအဖို့ လည်း အဆုံးအဖြတ်ပေးရခက်။ ရူပက ပြန် လည်တင်ပြ ခွင့်တောင်းစကားကို မိခင်က တစ်ဆင့် ဖခင်ထံ နားဖောက်လေရာ အဖေလုပ်သူမှာ . . . “အင်း” ခနဲသာ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ဆွဲ၍ ချနိုင်ပြီး ဘာပြောရမည် မသိပေ။

အဒေါ်ဖြစ်သူ နန္ဒရဲ့ အမေတစ်ယောက်သာလျှင် သူ့အစ်မကို တီးတိုးတိုက်တွန်း နားချသည် ။

“မိန်းမရဖူးလို့ မိန်းမသေလို့ နာမည်တွင် ကျန်ရစ်ရတာ ကိုယ် ဘာတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမို့လဲ မမ ရယ်။ မုဆိုးဖို့ ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ တစ်ခုလပ်လို့ မရှင်းလင်း ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ကဲ... လူပျိုကြီး စစ်စစ်ကို ယူပါပြီကောတဲ့ ၊ လက်ထပ်ဇနီးမရှိဘဲ ကွယ်ရာမှာ ရှုပ်တီးရှုပ်တုတ် အတွေ့အကြုံဗရပွနဲ့ မိန်းမဝါသနာ အတွေ့အကြုံတွေ ရေတွက်မကုန်တော့ကော ကိုယ် သိနိုင်တာမို့လို့ လား...

ခုခေတ်မှာ ဒီလောက်ချမ်းသာ၊ ဒီလောက် စိတ်သဘောကောင်း၊ ဒီလောက် ရိုးသားအေးချမ်း၊ ဒီလောက်တော်တဲ့ လူမျိုး ရှားပါဘိသနဲ့ ၊ အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်၊ မိန်းမ မရှုပ်၊ မကောင်းတာ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ မုဆိုးဖို့ဖြစ်တာလေးတစ်ချက် အပြစ်တင်စရာရှိတာ၊ ဒါလည်း အပြစ်မဆိုသာပါဘူးနော်၊ သူ လော်မာလို့ ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကုသိုလ်ကံ တွန်းပို့လို့ အလိုလို ရောက်ရတဲ့ ဘဝ...

ရူပကိုဆို ချစ်လိုက်တာ ဂရုစိုက်လိုက်တာ တုန်နေတာ၊ ရူပရဲ့ လူကြီး

သူမတွေအပေါ်လည်း ဒီလောက်သိတတ်ရုံသေတာ၊ သူ့ကြောင့်ပဲ ခုလော
လောဆယ် မြတို့ မိသားစုတတွေ လူလုံးလူဖန် လှ နေနိုင်တာ မဟုတ်
လား၊ ရူပလေးရှေ့ရေး တစ်သက်မပူရတော့မဲ့ ကိစ္စ၊ မြကတော့ သိပ်သ
ဘောတူ တယ်...

ရူပလေးခမျာလည်း အလွန်ကို ချစ်အားကိုးနေရှာတာ မမတို့ အမြင်
ပဲ၊ သူလည်း စိတ်ချမ်းသာ လူချမ်းသာ ဖြစ်ရမဲ့ကိစ္စ၊ အဘက်ဘက်က
ကောင်းပြီး မင်္ဂလာရှိတဲ့ သတင်းပါ မမရယ်၊ မမတို့ လည်း သူဌေးယော
က္ခမတွေ ဖြစ်ရမှာ ၊ ငွေကြေးချမ်းသာတာ ထည့်မတွက်ဘူးပဲ ထားပါ၊ ရိုး
သားကြိုးစား ဖြောင့်မတ်ရည်မွန်တဲ့ သမက်ကောင်းရဖို့ ဒီခေတ်ကြီးမှာ
လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး မမ၊ ကိုယ့်သမီးက နောင်ဘယ်လိုဟာနဲ့ တွေ့ရကြုံ
ရဦးမှာ မသိဘူး၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ မမရယ်၊ ပေးစားလိုက်ပါ”

နန္ဒကပင် သူ့မေမေ စကားတွေကြောင့် မျက်ခုံးတွန့်ကာ...

“မေမေကလည်း ဗျာ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြစမ်းပါ၊ ရူ
ပကကော၊ ဒီလူကို အိမ် ထောင်ဖက်အဖြစ် တကယ်ချစ်လို့ လား၊ သံ
ယောဇဉ်နဲ့ အားကိုးအားထား စိတ်ပေါက်မိတာလောက်ကို
အချစ်ထင်ပြီး ပေးစားပြီးမှ နောင်မှ ရူပ စိတ်ဆင်းရဲနေပါဦးမယ်”

“အောင်မယ်. . . မင်း ညီမက မပေါင်းရမှ စိတ်ဆင်းရဲမှာ ပေါ့၊
သူပုံစံကြည့်ပါလား၊ နိုင်ငံကို ဒီလောက်ချစ်တာ သိသာနေတာကြီးဟာ
”

“သူ့ သေသေချာချာ မေးမြန်းကြပါဦးဗျာ၊ ရည်းစားတွေ ဘာတွေ မ
ထားဖူးဘဲ စိတ်ကစား တာမျိုးလောက် ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ငါတို့ ငယ်ရာကကြီးလာတာပါ သားရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
စိတ်ကစားတယ်နေတာ လား၊ တကယ့်ကို မေတ္တာတွေပုံပြီး ချစ်နေတာ

လားဆိုတာ အုပ်ထိန်းနေတဲ့ လူကြီးမိဘအနေနဲ့ ကြည့် တတ် မြင်တတ် ပါသေးတယ်”

နောက်ဆုံးတော့ ကာယကံရှင် ရူပကို အမေနှင့် အဒေါ် တိုးတိုးတိတ် တိတ် မေးမြန်းတီး ခေါက်ကြတဲ့ အခါ...

“အစ်ကိုကြီးကို ရူပ သိပ်ချစ်ပါတယ် မေမေ”

မျက်ရည်လေး အဝိုင်းသားရယ်နှင့် ရှက်ကြောက်တိုးတိတ်စွာ ဝန်ခံပြောဆိုတဲ့ သမီးရဲ့ သ ဘောထားကြောင့် အမေနှင့်အဒေါ်ဖြစ်သူမှ သက်ပြင်းကိုယ်စီ ရှိုက်ကြရသည်။ အဖေနှင့် အဒေါ်ဖြစ် သူကတော့...

“နိုင်ဓနက လူတော်လူချွန် တစ်ယောက်ပါ။ ငါလည်း ဒါပဲ ပြောနိုင် တယ်။ ကျန်တာတော့ မင်း သမီးကို မေးမြန်းတီးခေါက်ပြီး ကောင်းမယ် ထင်ရင် ကြည့်စီစဉ်ကြပေါ့ကွာ၊ အဓိကက သမီးပါ။ ငါ့ သမီး စိတ်ချမ်း သာဖို့ ၊ ငါ့သမီးလူတော်လူကောင်းရဖို့ က အရေးအကြီးဆုံးပါ။ ငါတို့ အ တွက်က ဘာမှ ထည့်စဉ်းစားဖို့ မလိုဘူး”

အိမ်မှာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးမဆုံး ရှိနေကြဆဲပင် နိုင်ဓနက ရူပရဲ့ မိဘ နှစ်ပါးဖြစ်သော ဦးအောင်ကျော်နှင့် ဒေါ်လှလှတို့ ကို “စကားပြောဖို့ အိမ် လာပါရစေ” ဟု ခွင့်တောင်းစကားပါးလိုက်ပါသည်။ ။ ခါတိုင်းလည်း တံ ခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်နေတဲ့ အိမ်၊ ဒီလို တစ်ခုတစ်ရံ ခွင့်တောင်းစ ကား ဆိုကတည်းက ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောတော့မည်ဆိုတာ ရိပ်မိကြ ပါသည်။ ။

ထိုညနေမှာ တစ်မိသားစုလုံး ရင်တခုန်ခုန်နှင့်ပင် ဘာမှ မဖြစ်ကြသ လို့၊ နိုင်ဓနကို စောင့်မျှော် ကြိုဆိုကြသည်။ ။ နန္ဒကတော့ မျက်နှာပူပူနှင့် အနီးအပါးက သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ မလှမ်းမကမ်း လက်ဖက်ရည်ဆို င်သို့ ထွက်သွားသည်။ ။

မိဘမရှိတော့တဲ့ နိုင်ငံနဟာ သူတစ်ယောက်တည်းပင် ထီးထီးရောက်ချလာသည်။ ။ ရိုက်ရှိုးလေးစားသော ရည်မွန်သော အမူအရာတို့ နှင့်ပင် သူ့မှာ မိဘမရှိတော့၍ ရူပရဲ့ မိဘတို့ ကို သူကိုယ်တိုင်ပင် နားဖောက်စကား ဆိုပါရစေဟု ခွင့်ပန်ပြီးသော် ရူပကို အလေးအနက် ချစ်ခင်စုံမက်မေတ္တာရှိတဲ့ အကြောင်း စကား စပါသည်။ ။

စကားဝိုင်းမှာ ဦးအောင်ကျော်၊ ဒေါ်လှလှနှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြမြတို့ ပဲ ရှိသည်။ ။ ရူပက လည်း အခန်းထဲ ပုန်းအောင်းကာ တိတ်တခိုးသာ အပြင်ကို နားစွင့်နေရပါသည်။ ။

“ခုလိုစကားမျိုး ပြောရတာ အခွင့်အရေးယူရာ ကျမှာ မျိုးလည်း စိုးရိမ်မိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဘာ ကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ရူပလေးက နနနယ်နယ် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အသက်ကလေးက နှစ်ဆယ်ကျော် နှစ်ဆယ့်တစ် မပြည့်တပြည့်လေး၊ ကျွန်တော်က အသက်သုံးဆယ့်သုံးနှစ် ရှိပြီဆိုတော့”

အို . . . သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ငယ်ရွယ်ပျိုမျှစ်သေးတဲ့ အရွယ်ကောင်းပါလို့ အခန်းထဲက ချောင်းနားထောင်နေသူ ရူပက တိတ်တဆိတ် ရင်ထဲက စောဒက တက်မိသည်။ ။

“ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ က အားနည်းချက် အနုတ်လက္ခဏာတွေက ရှိပါသေးတယ်၊ သိရင် လည်း သိပြီးကြမယ်ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောပြချင်ပါသေးတယ်၊ ကျွန် တော်က လူပျိုတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မုဆိုးဖိုပါ”

တစ်ချိန်လုံး တိတ်နေကြ၍ ဦးအောင်ကျော်က မကောင်းတတ်၍ တစ်ခွန်းဝင်ထောက်ပါ သည်။ ။

“အင်း . . . ကြားတော့ ကြားထားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဇနီးက ဆုံးသွားတာ ခြောက်နှစ်ကျော်လောက် ရှိပါပြီ

”

ခြောက်နှစ်ကျော်ဆိုတော့ ကိုကြီး အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် မရှိတရှိ လောက်ကတည်းကပေါ့ တွေးရင်း ချစ်ခင်ရသူကို ကရုဏာများ ပင် သက်မိပါသေးသည်။

“ဟို . . . အငယ်ဆုံးကလေး တစ်သက်ပေါ့ ခင်ဗျာ”

ဟင် . . .။

ဤအခါကျမှ ပင် အိမ်ရှေ့က လူသားသုံးဦးကော အခန်းထဲက လူသားတစ်ဦးပါ လည်ချောင်း နင်သလို တစ်ပြိုင်နက် အင့်သွားကြရပါသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ လုံးဝသတိမရ ထည့်မတွက်ထားမိသော အကြောင်းအရာပါတကား။ မုဆိုးဖိုတစ်ဦးဟာ မိန်းမမရှိနိုင်တော့ပေမဲ့ သားသမီးတော့ ရှိနိုင်တယ် ဆိုတာကို သူတို့ အားလုံး တက်ညီလက်ညီနှင့် ဘာကြောင့် မတွေးမိခဲ့ကြပါလိမ့်။

နိုင်ငံကိုဆို အကောင်းတွေနှင့်သာ တွဲဖက်မြင်မိတွေးမိကာ အားနည်းချက်တွေ အမှတ်လျော့ စရာတွေနှင့် ဘယ်လိုမှ တွဲမတွေးမိအောင် ဖြစ်နေတာက တစ်ချက်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံနဲ့ သွက်လက်ကြော့မတ် ရှင်းသန့်တဲ့ ဟန်ပန်အသွင်အပြင်က ကလေးအဖေတစ်ယောက်ပုံစံလုံးဝကို မ ပေါက်ခဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့် လည်း ဖြစ်သည်။

နဂို ရုပ်ချောချောသန့်သန့်မှာ ပိုက်ဆံကလည်း ရှိ၊ သုံးစွဲဆင်ယင်နိုင်စွမ်းကရှိတော့ နိုင်ငံနဲ့ဟာ မုဆိုးဖိုသာ ဆိုရပေမဲ့ နုပျိုရွှန်းတင့်လွန်းနေတာပင်။ အိမ်မှာ ကရိုကထ ဝေယျာဝစ္စများ ခံယူဖြည့် ဆည်းနေရတဲ့ ပုံမပေါ်။ အထိန်းကောင်း စိတ်ချရသူများ ရှိတယ်ထင်ပါရဲ့ လို့ တွေးသည်

။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရူပသည် ရင်ထဲတော့ ဆို့တို့ တို့ ကြီး ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည် ။ လူကြီးသုံးဦးရဲ့ မြင့်တက်သွားခဲ့တဲ့ မျက်ခုံးများ ဟာလည်း အတော်နှင့် ပုံမှန်ပြန်ကျမလာ။

အားလုံး တစ်ပြိုင်နက်နီးပါး ထပ်မံတွေးသိမိသည် မှာ “အငယ်ဆုံးလေး တစ်သက်ဆိုတော့၊ ကလေးက တစ်ယောက်တည်း မကဘူးပေါ့” ဟု ပင်။ အနည်းဆုံး အကြီးတစ်ယောက်တော့ ရှိပြီပင်။

“သားအငယ်ဆုံးလေးကို မွေးဖွားရင်းပဲ ဇနီးက ကွယ်လွန်ခဲ့တာပါ”

“ဪ... ဒါထက်...”

ဦးအောင်ကျော်ကပဲ စကားစ ရသည် ။ အမေလုပ်သူနှင့် အဒေါ်လုပ်သူမှာ ဘာစကားမှ မပြော နိုင်ကြတော့သလို ဖြစ်နေ၍ မျက်ထောင့်နှင့် စွေကြည့်ရင်းကပင် သိလိုရာကို ပူပူနွေးနွေး တစ်ထိုင် တည်း မေးရပါသည် ။

“ဒါထက် မောင်နိုင်ဓနမှာ က ကလေးက ဘယ်နှယောက်ကျန်ရစ်သလဲကွဲ့”

“သုံးယောက်ပါ အန်ကယ်”

“သုံးယောက်!”

အဒေါ်ဖြစ်သူက အံ့မခန်းသလို သံယောင်ထပ်သည် ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ရူပသည် တဒိန်းဒိန်းမြည်အောင် ရင်တွေခုန်သွားကာ ကိုယ့်လက်ချောင်းကလေး အလယ်သုံး ချောင်းကို ထောင်၍ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ငုံ့ကြည့်နေမိသည် ။ ဘုရား... ဘုရား...။ ကလေး သုံးယောက် တဲ့ ။

ကလေးကိစ္စ လုံးဝထည့်မတွေးထားမိရာမှ ကလေးရှိတယ် သိရတော့ တစ်ခါတုန်လှုပ် ဆို့နှင့်ရကာ၊ တစ်ယောက်တလေတောင်မှ မဟုတ်၊ သုံးယောက်လို့ သိလိုက်ရတဲ့ အခါမတော့ အတော်ကြီး ဝမ်းနည်းပက်လက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိတော့ကာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလည် လာပြီး ပါးပေါ် တတုတ်တုတ် ပြုတ်ကျလာပါတော့သည်။ ။

ကလေးသုံးယောက်တဲ့ ။ ကြားသားမိုးကြိုး သူပုံစံက ကလေးသုံးယောက်အဖေလို့ တစ်စက်မှ ကို ထင်စရာမရှိပါတကား။ တစ်ယောက်တလေလောက် မွေးထားရင်လည်း တော်ပါသေးရဲ့ ။ ခုတော့ သုံးယောက်။ လွန်တာပေါ့ ကိုကြီးရယ်။ ဒါတောင် မိန်းမဆုံးသွားတာမို့ပင်။ မိန်းမသာ မဆုံးသေးရင် ခြောက်နှစ်အတွင်း နောက်ထပ်တစ်ယောက်လောက် အနည်းဆုံးထပ်မွေးဦးမှာ ထင်ပါရဲ့ ။

အမြင်တွေ ခေတ်မီတိုးတက်နေကြတဲ့ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ကလေးဦးရေ အများကြီးယူကြတဲ့ သူတွေဆိုတာ အတော်ပဲ ရှားပါးနေပါပြီ။ ပညာတတ်လေ ကလေးဦးရေ နည်းလေဆိုသလို ဖြစ်နေကြ တာ။ သူတို့ မှာတော့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကလည်း ပြည့်စုံတော့ မတောင့်မတမကြောင့်မကြရသူမို့ က လေးများ လည်း ပဲ ကောင်းမွန်စွာ ဖြည့်ဆည်းပျိုးထောင်ပေးနိုင်မည့် သူတွေမို့ပဲလားမသိ။

ရူပသည် ရင်နာနာနှင့် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးလေးနှင့် ပိတ်ကာ ကျိတ်၍ ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးနေမိပါ သည် ။ “ရူပ လက်ထပ်သွားတဲ့ သူက ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုတဲ့ ” ဆိုရင် တော်ပါသေး သည် ။ ခုတော့ . . . “ ကလေးသုံးယောက်အဖေတဲ့ ဟဲ့”ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ပတ်ဝန်းကျင်က ရှေ့တင်မ ပြောတောင် ကွယ်ရာပြောကြမှာ သေချာသည် ။

ပတ်ဝန်းကျင်တွေ ဘေးလူတွေ အသာထား။ ရူပကိုယ်တိုင်လည်း က

လေးသုံးယောက်တောင် ဆိုသည် ကို ရင်ထဲတုန်ယင်လန့်ဖျပ် သွားပါသည်။ ။

“အကြီးဆုံး သမီးက ဆယ်နှစ်ကျော်ပါပြီ၊ ငါးတန်းရောက်ပါပြီ၊ သမီးလတ်က ကိုးနှစ် . . . သုံးတန်းပါ၊ သားအငယ်ဆုံးလေးကတော့ ခြောက်နှစ်ကျော်ပေါ့၊ ဒီနှစ် တစ်တန်းတက်ပါတယ်”

လူကြီးသုံးဦးသည် သက်ပြင်းမောကြီးတွေ မူတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိကြပါသည်။ ။ ဦးအောင်ကျော် ကသာ စကားထောက်သည့် အနေနှင့် . . .

“ဪ . . . အားလုံး ကျောင်းတက်တဲ့ အရွယ်တွေ ရောက်နေပြီကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

အသက် သုံးဆယ့်သုံးနှစ်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော် သမီးရှိတယ်ဆိုတော့ ကိုကြီးနိုင်ဓနဟာ အခု ရူပ ရဲ့ အရွယ်လောက်မှာ ပင် မလိမ္မာမိုး မလိမ်မာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသည် ထင်ပါရဲ့ ။ ရူပတွေးနေသလိုပင် ဖေဖေကလည်း တွေးပုံရကာ . . .

“ဪ . . . ခပ်ငယ်ငယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ချင်းက ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ အတူတူကြီးလာကြပြီး ရပ်ဆွေရပ်မျိုးလိုလည်း ဖြစ်နေ၊ ပြီးတော့ ဖခင်တွေမရှိကြတာချင်းလည်း တူ တူပါ၊ မေမေက စီးပွားရေးလုပ်တော့ သူ့အမေကလည်း သူငယ်ချင်း အလုပ်ထဲ ရှယ်ယာဝင် ထည့် ထားတာမျိုးပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ မှာ က မောင်နှမနှစ်ယောက်၊ သူတို့ က ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပါ၊ အ သက်တွေလည်း မတိမ်းမယိမ်းတွေပေါ့၊ ကျွန်တော့်ညီမနဲ့ သူ့ညီမဆိုလည်း အတန်းတူ အရွယ်တူ . . .

ကျွန်တော်တို့ ချင်း မေတ္တာလည်း ရှိကြပြီး ရည်ရွယ်ထားတာတော့ မှ

နံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီ လောက်စောစောတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေက မမျှော်လင့်ဘဲ နှလုံး ရောဂါနဲ့ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပဲ ကျွန်တော်မေမေက သူတို့ ညီအစ်မကိုပါ စောင့်ရှောက်ရမဲ့တူတူ တင့်တင့်တယ်တယ်ရှိအောင် ကျွန်တော်တို့ကို အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ လက်ထပ် ပေးလိုက်တာပါ”

“ဪ... ”

“သူတို့ ညီအစ်မလည်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကိုပဲ ပြောင်းရွှေ့နေကြပါတယ်။ မိသားစုကြီး တစ်ခု လိုပေါ့ ခင်ဗျာ၊ သားငယ်လေးမွေးပြီး သူ ဆုံးသွားခဲ့တော့ ကျွန်တော့်အမေ ရှိပါသေးတယ်”

“ဪ... အခုတော့ရော”

“မေမေက မနှစ်ကမှ ဆုံးသွားတာပါ ခင်ဗျာ”

“ဪ...”

“မေမေလည်း ရုတ်တရက် ရေချိုးခန်းက ထွက်အလာဦးနှောက်သွေးကြောပေါက်ပြီး စထ ရုတ်ခံနဲ့ ဆုံးတာပါ။ ဒါကြောင့် လည်း အန်ကယ် ဆေးရုံတက်ရတဲ့ ညက ကိုယ်ချင်းစာတဲ့ စိတ်နဲ့ ကျွန်တော်ကူညီဖြစ်တာလည်း ပါပါတယ်”

“အင်း . . . အင်း. . . ၊ မောင်နိုင်ဓနရဲ့ ကျေးဇူးတွေကတော့ အများကြီးပါ”

“အန်ကယ်တို့ အဲဒီအမြင်ရှိတာ သိလို့ လည်း ကျွန်တော်ရူပကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး မေတ္တာရှိပေမဲ့ ဒီမိသားစုအပေါ် စေတနာမသန့်ရှင်းရာ ကျမှာ ၊ အခွင့်အရေးယူရာကျမှာ အင်မတန် စိုးရိမ်မိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ချင့်ချိန်နေလို့ ခုလောက်ထိ ခုနစ်လရှစ်လကြာခဲ့တာပါ။ တက

ယ်တော့ ရူပကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ကရုဏာနဲ့ အကြင်နာ ပေါင်းစပ်ပြီး မြတ်နိုးခဲ့ရတာပါ”

အခန်းတွင်းမှ ရူပသည် ထိုစကားကြောင့် ပါးစပ်ကိုအုပ်လျက် ပို၍ ပင် ရှိုက်မိရာ အသံတချို့ ပင် ပွင့်လွတ်၍ ထွက်သွားရတဲ့ အထိပင်။

“ဒါဖြင့် အခုတော့ မိသားစုမှာ က မောင်နိုင်ဓနရယ်၊ ကလေးသုံးယောက်ရယ်၊ ညီမကတစ်ယောက်၊ ခယ်မက တစ်ယောက်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ခယ်မကလည်း ညီမအရင်းလိုပဲ ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဒီညီမတွေကကော ဘယ်အရွယ်တွေလဲ”

“ကျွန်တော့်ထက် ငါးနှစ်လောက် ငယ်ကြတော့ နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက် ရွယ်တူတွေပါ”

“ဪ . . . ဒါကြောင့်လည်း ကလေးသုံးယောက်ကို အဒေါ်အပျိုနှစ်ယောက်က ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်တယ် ထင်တယ်၊ ကလေးတွေတာဝန် ဝေယျာဝစ္စစကားမျိုး ပြောသံ မကြားခဲ့ရတော့ အန်ကယ်တို့ မသိခဲ့ကြဘူးပေါ့”

နိုင်ဓနက လူကြီးသုံးဦးကို တရိုတသေ အကဲခတ်ရင်း . . .

“အခု ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ကိစ္စအတွက် ရူပရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ မိဘများ အနေနဲ့ သဘောဆန္ဒ ဘယ်လိုရှိကြသလဲ ဆိုတာလေး ကျွန်တော် သိပါရစေ အန်ကယ်”

အတန်ကြာ တိတ်နေကြပြီးမှ ဦးအောင်ကျော်က . . .

“အင်း . . . ခုဟာက ကလေးတွေကိစ္စလည်း အန်ကယ်တို့ ခုမှ သိရ

တော့ စဉ်းစားစရာလေး တော့ ရှိပါတယ်။ မောင်နိုင်ဓနကို ယုံကြည်ခင် မင်မှုကတော့ မပြောင်းလဲပါဘူး။ လူကောင်းသူကောင်း၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လူတစ်ယောက်က သမီးရူပကို မြတ်နိုးတာ၊ လူကြီးတွေဆီ လေးလေး စားစား တင်ပြ တာကိုလည်း အန်ကယ်တို့ ကျေနပ်ပါတယ်...

စဉ်းစားစရာဆိုတာကတော့ မောင်နိုင်ဓန တစ်ကိုယ်ရည်အတွက် မ ဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဘက်က စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင် မောင်နိုင်ဓန တစ်ယောက်ကိုပဲ ကွက်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လို့ မရ တော့ဘူး မဟုတ်လား။ နောက်ဆက်တွဲ မထည့်မဖြစ် ထည့်စဉ်းစားရမဲ့ အဆွယ်အပွားတွေက ရှိလာတယ်ဆိုတော့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်”

“မောင်နိုင်ဓန အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုတာကိုကော ညီမနှစ် ယောက်က သိပြီးကြပြီ လား”

“သူတို့ ကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောပြပြီးပါပြီ။ ကလေးတွေကိုတော့ သူတို့ ကိုပဲ တာဝန်ယူပြီး ပြော ပြ ခိုင်းထားပါတယ်”

“သူတို့ ကရော၊ ကြည်ဖြူကြသလား”

“သူတို့ က ... သူတို့ ကတော့ တစ်သက်လုံး ကျွန်တော့် ဩဇာတည် ခဲ့တဲ့ ညီမတွေပါ။ ခုချိန် ထိလည်း ကျွန်တော်ပဲ သူတို့ ကို မိဘလို ရှာဖွေဖြည့်ဆည်းပေးနေတာပါ။ မေမေ ဆုံးမှ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင် စပြုလိုက်ပြီဆိုကတည်းက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးကို ကျွန်တော်ပဲ ဦး ဆောင်ကြိုးကိုင် ခဲ့ပါတယ်။ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်လုပ်ခဲ့တာထ က်၊ ယောက်ျားလူရွယ်တစ်ယောက် ဦးဆောင် လုပ်ကိုင်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ စီးပွားကလည်း တစ်ရှိန်ထိုးတက်လာပါတယ်။ အရင်က လုပ်င န်းတစ်ခု လောက်ပဲ လုပ်ရာက အခုဆိုရင် ခြောက်ခု၊ ခုနစ်ခုအထိ လုပ်င

န်းတွေလည်း ကျယ်ပြန့်တိုးပွားလာခဲ့ ပါတယ်...

သူတို့ အားလုံးကို လိုလေသေးမရှိ အလှူပယ်ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ တော့ ညီမတွေကလည်း ကျွန် တော့်ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုထက် မိ တတစ်ယောက်လောက်နီးပါး ရှိသေလေးစားတာပါ”

“သူတို့ သဘောတူ လက်ခံတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သဘောတူ လက်ခံပါတယ်၊ လက်ခံကိုခံရမယ်လို့ လည်း ကျွန်တော်ကတော့ သဘောပေါက်ထားပါတယ်၊ ကျွန်တော် အခုရ ည်ရွယ်တဲ့ ကိစ္စဟာ မကောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်တော့်လို အ သက်သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်မှာ အိမ်သူဇနီး သည် ဆိုတာ လိုကိုလိုအပ်တယ်လို့ လည်း ကျွန်တော် ခံယူပါ တယ်...

ပြီးတော့... ရူပကို ကျွန်တော်က မခွဲနိုင်လောက်အောင် စွဲလမ်းမြတ် နိုးနေတာပါ၊ ဒီနှလုံး သားရေးရာကိစ္စကိုလည်း သူတို့ သဘောပေါက် နားလည်လောက်တဲ့ အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြား တွေပါ ခင်ဗျာ...

သူတို့ အနေနဲ့ ကန့်ကွက်စရာ မရှိဘူးလို့ လည်း ယူဆထားတဲ့ အပြင် ကန့်ကွက်ရလောက် အောင်လည်း ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေထဲ ညီမ တွေကို စွက်ဖက်ခွင့် ပေးထားပါဘူး”

ဦးအေ ၁၀ နှစ် ၂၁ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်သာ စဉ်းစားတွေဝေနေပါသည်။ ။ တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည့် ဒေါ်လှလှ သာ လည်ချောင်းတစ်ချက် ခပ်တိုးတိုး ရှင်းလိုက်ရင်း...

“ညီမတွေက ကန့်ကွက်ခွင့် စွက်ဖက်ခွင့် မရှိဘူးလို့ မောင်နိုင်စေန ယူ ဆရင်တောင်၊ ကလေးတွေတော့ ရှိသေးတယ်ကွယ်၊ အန်တီ အမြင်

တော့ သားသမီးရင်းချာအနေနဲ့ တော့ စွက်ဖက်ခွင့် ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်
၊ ပြီးတော့ . . . ကလေးတွေက ဘာမှ မသိနားမလည် မခံစားတတ်သေး
တဲ့ မလိမ်မိုး မလိမာ ရင်ခွင်ပိုက်လေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး. . .

အကြီးဆုံးသမီးဆိုရင် ဆယ်နှစ်ကျော် ဆယ့်တစ်နှစ်ဆိုတာ ကောင်း
ကောင်း နားလည်ခံစား တတ်တဲ့ အရွယ်ကို ရောက်နေပါပြီ၊ ကလေးပေ
မဲ့လည်း တိုင်ပင်ပြောပြသင့်တဲ့ အရွယ် ရောက်နေပါပြီ၊ အဒေါ်တွေကို
ပြောပြလိုက်လို့ လွှဲအပ်ထားမဲ့အစား၊ ဖခင်အနေနဲ့ ကိုယ်တိုင်
ဆွေးနွေးကြည့်သင့်ပါ တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်တီ ပြောတာလည်း နည်းလမ်းကျတဲ့ အချက်ပါ၊
အဒေါ်တွေနဲ့ ပြောခိုင်း တယ် ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်က အလုပ်သိပ်
မအားလပ်တာလေးကြောင့်လည်း ပါပါတယ်၊ အန် တီ ပြောသလိုပဲ ကျ
န်တော်ကိုယ်တိုင် ကလေးတွေပြောပြလိုက်ပါဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့
တစ်ခုကြုံပြောချင် တာကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ရူပကို အန်ကယ်နဲ့ အန်
တီ ခွင့်ပြုတယ်ဆိုရင် တင့်တင့်တယ်တယ် ခမ်းခမ်းနားနားမင်္ဂလာပွဲ
အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ယူမှာ ပါ၊ ဘာကြောင့်ကြောင့်မှ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်
ဟာ ပျက်ပြယ်စရာ မရှိပါဘူး ဆိုတာပါ ခင်ဗျာ၊ ရူပနဲ့ လူကြီးမိဘတွေလ
က်ခံဖို့ ပဲ အဓိက အရေးကြီးပါ တယ်”

ရူပမှာ အိမ်ထဲ၌ ရှိက်ငင်ငိုကြွေး မဆုံးပေ။ သူမ၌ မထွေးနိုင်မမျိုနိုင်
ဆိုသကဲ့သို့ပါတကား။ ပစ်ရမှာ က ဆီတဝင်းဝင်း၊ စားရမှာ က သဲတရှုပ်
ရှုပ်လို့ လည်း ဆိုလို့ ရပါသေးသည် ။ ကိုကြီးနိုင်ငံကို လည်း သူမမှာ
တစ်သက်တစ်ခါ မကြုံစဖူး ထူးကဲအားကိုး တွယ်တာခြင်း၊ မြတ်နိုးစွဲလ
မ်းခြင်းတို့ ဖြင့် အရူးအမူး ချစ်မိပြီးလျက် ရှိပေပြီ။

ရူပရဲ့ အရွယ် အပျိုငယ်ကလေးအဖို့ ချစ်သူနောက်က ပါလာမည့်

သုံးယောက်ဆိုတဲ့ ကလေးတွေကိုလည်း ထိတ်လန့်မိတာ အမှန်ပါ။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်း ကလေးသုံးယောက် အမေ(မိထွေး) ဖြစ်ရတော့မည်။ ရူပ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလား။

ကလေးတွေကတော့ မိထွေးကို အလိုရှိပါ့မလား။ မေမေ ပြောသလိုပင် အကြီးဆုံးကလေးဆို ရင် ရူပရဲ့ အသက်ထက်ဝက် ရှိနေပြီ။ ခံစားနားလည်တတ်နေပြီ။ မိထွေးဆိုတာ ဘယ်လို ဘယ်ဝါဆို တဲ့ ဇာတ်နိပါတ်တော်တွေ၊ ပုံဝတ္ထုတွေထဲက အကြားအမြင် ဗဟု သုတတွေလည်း ထိုက်သင့်သ လောက် သိရှိကြားနာပြီးဖြစ်မည်။

ရူပသည် တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်တော့ လင်ပါသားသမီးတို့ က မုန်းတီးစက်ဆုပ် ရွံရှာတာ ခံရ မည့် မိထွေးဘဝသို့ မရောက်လိုပါပေ။ ယုတ်မာတဲ့ မိထွေးတစ်ယောက်နှယ် ကျင့်ကြံရလောက်အောင် လည်း ရူပ အောက်တန်းမကျ။ သို့ပေမဲ့ ကလေးတွေကကော ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုမြင်မည်နည်း။ ဝမ်း နည်းစရာကြီး စိတ်ရှုပ် အာရုံနောက်စရာကြီးပါပင်။

“ဒီကိစ္စကို အလျင်အမြန်ကြီး အဖြေမပေးသေးဘဲ အန်ကယ်တို့ စဉ်းစားပါရစေဦး၊ ဒါက လည်း မောင်နိုင်ဓန နားလည်မယ် ထင်ပါတယ်၊ မောင်နိုင်ဓန တစ်ယောက်တည်းကိုတော့ ဘာမှ စဉ်း စားစရာ မရှိပါဘူးကွယ်၊ စဉ်းစားရမှာ က နောက်မှာ ပါလာတဲ့ မိသားစု အသိုက်အဝန်းကို ပါ... ”

နောင်ကျမှ ကလေးတွေကော လူကြီးတွေပါ ဘယ်ဘက်မှာ မှ စိတ်ဆင်းရဲစရာ မဖြစ်စေချင် တာ အန်ကယ်ဆန္ဒပါ၊ ဒီအတွက် အချိန်ယူ စဉ်းစားချင်တာပါ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်”

ထို့နောက် နိုင်ငံနေသည် ခဏမျှ တုံ့နှေးအားယူနေပြီးမှ . . .

“အန်တီ . . . ကျွန်တော် ရူပနဲ့ ခဏ စကားပြောခွင့် ရမလား ခင်ဗျာ”

“ဪ . . . ရပါတယ်၊ ခါတိုင်းလိုပဲ အိမ်မှာ ဝင်ပါထွက်ပါ ပြောပါ ဆိုပါ မောင်နိုင်ငံန၊ မောင်နိုင်ငံနကို အန်တီတို့ က ခင်မင်လေးစား ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ အိပ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့၊ အန်တီ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ဦးအောင်ကျော်ကတော့ ဘာလိုလိုနှင့် အတွင်းခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။ ။ ဒေါ်မြမြကလည်း မီးဖိုချောင်ဘက်သို့။ ဒေါ်လှလှသာ သမီးဖြစ်သူ ရူပကို သွားခေါ်တဲ့ အခါ မျက်နှာတွေ မို့အစ်အောင် ငို ကြွေးထားတဲ့ သမီးကို တွေ့ရပါတော့သည်။ ။

“ဟဲ့ . . . ဪ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ငိုရတာလဲ ရူပရယ်၊ ငါ့နှယ် စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ ဟို ကမြင်တော့ ဘယ်နှယ်ထင်မလဲ”

“ထင်ချင်ရာ ထင်ပါစေ မေမေရယ်”

“ဘာလို့ ငိုရတာလဲ သမီးရယ်”

“ရူပဝမ်းနည်းလို့ ပါ၊ ရူပကြောက်လည်း ကြောက် လန့်လည်း လန့်သွားတယ်၊ ရူပ မပြောတတ် တော့ပါဘူး မေမေရယ်”

“ကဲ . . .ကဲ . . . တိတ်ပါ သမီးရယ်၊ ခေါင်းအေးအေး စဉ်းစားသေးတာပေါ့၊ သမီး လက်ခံမှ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပါ၊ ကဲ ထွက်ချင်ရဲ့ လား၊ မထွက်ချင်လည်း ရူပ အိပ်ပျော်နေတယ် ပြောလိုက်မယ်”

“အစ်ကိုကြီးကိုလည်း တွေ့ချင်ပါတယ်၊ အိပ်ပျော်နေတယ် ပြောလိုက်ရင် သူ တစ်မျိုးထင် သွားပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ညည်း အငိုမျက်နှာကြီးက ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ”

“သူ တွေ့ပါစေ၊ အမှန်အတိုင်းပေါ့ မေမေ၊ ရူပ အတွက် ဒီကိစ္စဟာ အကျဉ်းအကျပ် ဆိုတာ အ ရှိတိုင်း သူ သိပါစေ”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒါဖြင့် ထွက်လိုက်ဦး”

ရူပသည် ဖြူစင်နုထွတ် ဖူးအစ်သော မျက်နှာဝင်းဝင်းကလေးပေါ်မှ မျက်ရည်တို့ ကို ပြောင် အောင် သုတ်လိုက်ပြီး ဆံပင်မည်းမည်းခက်ခက် အိအိကလေးတွေကိုပင် မဖြီးသင်တော့ကာ အိမ်ရှေ့ သို့ ဒီအတိုင်းက လေးပဲ ထွက်လာပါသည်။ ။

ညွှန့်ခန်းမှာ ထိုင်ရင်း ရူပ ထွက်လာမည့်ဆီသို့ စိတ်ထင့်ထင့် မျှော်နေ ပုံရတဲ့ နိုင်ငံနဟာ ရူပ ဤ မျက်နှာလေးနှင့် ထွက်လာတာမြင်လျှင် ထိုင် နေရာမှ ဝုန်းခနဲပင် ထရပ်လိုက်ကာ. . .

“ရူပလေး”

မချီတင်ကဲ ခေါ်လိုက်မိပါသည်။ ။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ ကိုယ်ဟာ က လေးသုံးယောက် အဖေလို့ သိ လိုက်ရတဲ့ အတွက် ဒီအထိအောင် ရူပဗျာ ယူကျုံးမရရှာသတဲ့ လား။ ရူပ ခေါင်းထဲဘယ်လိုတွေးခေါ်ကာ ထိတ်လန့်ကျဉ်းကျပ် ရင်မောစိုးရိမ်နေမည် ဆိုတာကိုလည်း ပညာတတ် အသိဉာဏ်ရှိသူမို့ မှန်းဆ သိရှိနိုင်ပါသည်။ ။

အဘယ်သောမိန်းမပျိုသည် မိထွေးဘဝသို့ ရောက်ချင်ပါလိမ့်မည်လဲ ။ နှစ်ဖက်စလုံးက ကောင်းလွန်း ပြည့်ဝလွန်းပါမှ ပုံမှန်အခြေအနေတစ် ခုကို ရမည်ဖြစ်ကာ တစ်ဖက်ဘက်က တစ်ကျပ် ဖိုးလောက် ချွတ်ချော်မှားယွင်းလျှင် တစ်ရာဖိုး တစ်ထောင်ဖိုးလောက် ပြဿနာကြီး မားနိုင်တဲ့ နား လည်မှု လွဲမှားနိုင်တဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံရေး။

အားလုံးကို နိုင်ငံနက ကြိုတင်နားလည် မျှော်မြင်ကာ ရင်ဆိုင်ရနိုင်ဖွ

ယ် ရှိတာတွေကို ကြို တင်၍ ရင်ဆိုင်ဖို့ အားမွေးထားပါပြီ။ ကြားလူဖြစ်
တဲ့ သူ့အနေနဲ့ လည်း အင်မတန်မှ သမာသမတ် အနေတတ်ရပါလိမ့်မ
ည်။ သူလည်း ကျဉ်းကျပ်ပင်ပန်းရမည့် အနေအထားကို နားလည်သည်
။

ရူပ အနေနှင့် ကျဉ်းကျပ်ပင်ပန်း ရင်ဆိုင်ရမည့် အနေအထားကို နား
လည်သည် ။ ကလေးတွေ ဆိုတာကတော့ သူတို့ ကို ချစ်ခင်ယုယ စေတ
နာရှိတာသိလျှင် ထိုသို့လက်သာသူကို သံယောဇဉ်တွယ် လွယ်ကြတာ ဓ
မ္မတာပင်။ ပြီးတော့ ကလေးတွေဟာ အဒေါ်နှစ်ယောက်နှင့် နေသားတ
ကျ အနေအ ထားရှိသည် ။

တစ်ခုခုဆိုရင်လည်း သူတို့ နောက်က မားမားရပ်မည့် အဒေါ်နှစ်
ယောက် သဘောကို ကြိုတင် မြင်ထားပြီးပြီ။ ဒီတော့ အားလုံးထဲမှာ စိ
တ်ပင်ပန်း ကျဉ်းကျပ်မှာ စိတ်ရှည်သည်းညည်းခံရမှာ က နိုင်စေနနှင့် ရူပ
အဓိက ဖြစ်သည် ။ နိုင်စေနက အိမ်မှာ သိပ်အချိန်ကြာ မနေရမည့်သူဖြစ်
၍ အားလုံးထဲတွင် ရင်ဆိုင်ရပ်တည်ဖို့ အင်အား အကုန်ခန်းဆုံး ဖြစ်ရမ
ည့်သူမှာ ရူပပင်။

စိုးရိမ်သောကများ စွာနှင့် စိတ်မောလူမော ဝမ်းနည်းနေလိမ့်မည်။
သူ့အသက်ကလေးကကော ဘာများ ရှိသေးတာမို့နည်း။ ဒီတော့ နိုင်စေန
သည် ရူပကို အသနားကြီး သနားကြင်နာ ကရုဏာသက် မိတာ မဆန်း
ပေ။

ခြံထဲသို့ တယုတယ ခေါ်လာကာ ရူပ ကြိုက်တတ်တဲ့ ချောကလက်
တောင့်ကလေး ထုတ် ကျွေးရင်း ချောမော့နှစ်သိမ့်ရပေသည် ။

